

Selvpresentasjon i forbindelse med kandidatur til nominasjon som biskop i Hamar.

Sandefjord, 13.5.2022, justert 26.6.2022

Raag Rolfsen, prost i Sandefjord

1. Gi en kort beskrivelse av deg selv.

Jeg er prest. Født i Kristiansund og vokst opp på Nord-Vestlandet. Etter folkehøgskole i Hurdal, språkopphold i England og volontør-opphold i Israel tok jeg embetseksamen i teologi på MF og Praktikum på TF. Jeg var menighetsprest i 7 år i Drammen, før jeg i 11 år ledet fagavdelingen i Feltprestkorpset og i nye 11 år var direktør i dialog- og misjonsorganisasjonen Areopagos. Nå er jeg prost i Sandefjord. Jeg er Dr. philos innenfor etikk/religionsfilosofi, med en avhandling om den jødiske filosofen Emmanuel Levinas. Jeg har et langt kirkelig engasjement for internasjonale og økumeniske spørsmål, også i ledende posisjoner. Jeg er gift med Margunn Sandal og vi har tre gutter på 25, 28 og 29 år. Som person er jeg tenkende, nysgjerrig og stort sett vennlig.

2. Hva er viktig og kjennetegner deg som teolog?

Mine teologiske interesser spenner vidt. Mitt faglige tyngdepunkt innenfor etikk og religionsfilosofi gjenspeiles i min forkynnelse og øvrige teologiske engasjement. Jeg har i økende grad hatt fokus på at evangeliet om Jesus Kristus kan være en fortolkningsnøkkel for folks leting etter mening og svar på eksistensielle spørsmål i vår tid. Mens en rådende vitenskapstro ikke evner å gi eksistensiell mening, så favner kristusmysteriet livet slik det erfares i dets skjønnhet, strev og sårbarhet. Jeg har også jobbet mye med dialogisk, liturgisk og politisk teologi. Jeg bærer på en overbevisning om at evangeliet snakker sant om livet i dets skjørhet og hellighet.

3. Hvilken ledererfaring har du og hvordan vil du karakterisere deg selv som leder?

Jeg har mye og lang ledererfaring, både som topp- og mellomleder. Jeg har ledererfaring fra utvalg (eks. KISP – Komiteen for internasjonale spørsmål), foreninger (eks. Kirkelig dialogsenter), offentlig-kirkelig virksomhet (eks. Feltprestkorpset), større kirkelige organisasjoner (eks. Areopagos) og Den norske kirke (eks. prost i Sandefjord). Min lederstil er empatisk. Jeg vektlegger, sammen med relevante medarbeidere og arbeidsfellesskap, å tydeliggjøre ansvarsområder, oppgaver og målsetninger. Jeg detaljstyrer aldri gjennomføringen av prosjekter og oppgaver, men er så nær at jeg kan gi støtte, vurdere ytterligere ressurser eller være med på å justere målene. Jeg har også lært gjennom disse årene at respekt og vennlighet ikke ekskluderer tydelighet, noe som også innebærer å tåle tydelighet fra medarbeidere. Jeg etterstreber et trygt, direkte og humørfyllt arbeidsfellesskap, i dette tilfelle både i stabsfellesskap og ledergruppe på bispedømmekontoret og i prostefellesskapet.

4. Hvordan kan du i lederrollen som biskop være med å realisere Den norske kirkes visjon?

Først og fremst gjennom å styrke lokalkirken i utføringen av dens oppdrag. Jeg ønsker å fange opp aktiviteter, engasjement, kunnskap og tilhørighet lokalt, slik at vi i enda større grad kan bygge kirken nedenifra. Sammen med stiftsdirektør og øvrig stab på bispedømmekontoret ønsker jeg å jobbe for at kirken lokalt har de ressursene, den kompetansen, den strukturen og den motivasjonen som gjør at de har det bra på jobb. Jeg vil samtidig jobbe for at Den norske kirkes medlemmer opplever seg både betjent og som umistelige og levende lemmer på Kristi universelle kropp. Som enhetssymbol er biskopen en helt sentral node i det nettverket kirken er, lokalt, regionalt, nasjonalt og globalt. En viktig del av dette er å være synlig i offentligheten på lokalt, regionalt og delvis på nasjonalt nivå. Biskopen skal framstå som troverdig, relevant og med kirkelig integritet.

5. Hva ser du som hovedutfordringer og muligheter i Den norske kirken i tiden fremover?

Kirkens hovedutfordring er å skape mening og tilhørighet for nye generasjoner. Mulighetene ligger i å pusse støv og irr av evangeliets gull for å vise at det gjenspeiler livet slik det er på sitt mest sanne. Det ligger på den ene siden en stor jobb foran oss for å kvalitetssikre aktiviteter, identifisere kanaler og plattformer for kommunikasjon og tilstedeværelse. Som et grunnlag og forutsetning for dette må vi, på den andre siden,

jobbe teologisk med hvordan evangeliet berører spørsmål om eksistensiell mening i vår tid. Det er en spennende utfordring og mulighet, der jeg tror jeg både har mye å lære og mye å gi.

6. Hva vil du særlig legge vekt på i tjenesten som biskop og hva er kjernen i din forkynnelse?

Jeg vil etterspørre og lytte til hva menighetene trenger for å være kirke lokalt. Jeg vil lete etter og kjenne på hva som står på spill i menneskers liv, både som enkeltpersoner og som del av deres forskjellige fellesskap. Jeg ønsker et godt og nært samarbeid med staben på bispedømmekontoret og med prostene. Jeg vil jobbe for en klar forståelse av oppgaver, ansvarsfordeling og målsetninger. Jeg ønsker å være synlig i offentligheten på en troverdig og sakssvarende måte. Jeg ønsker å jobbe seriøst og faglig med hva det betyr å være kirke i dag. Kjernen i min forkynnelse er at Guds kjærlighet er sterkere enn hat og død. Kristusmysteriet, både slik det formidles i forkynnelsen og slik det feires i gudstjenesten, berører menneskelivets dyp.

7. Hva tenker du kan bli spesielt utfordrende for deg i rollen som biskop?

Å balansere rollen som offentlig person med behovet for nære relasjoner og den åndelige fornyelsen som ligger i å trekke seg tilbake.

8. Hva kan du med din kompetanse tilføre Hamar bispedømme og bispekollegiet?

Jeg tror jeg kan tilføre mye. Min kompetanse er på den ene siden bred. I tillegg til min teologiske kompetanse, som ligger i bunnen, har jeg erfaringskompetanse fra menighetsliv, institusjonspresttjeneste, kristent organisasjonsliv, økumenikk, kirkelig utdanning, kirkelig ledelse og forskning. Jeg har også en dybde i min kompetanse, spesielt innenfor etikk og religionsfilosofi. Min forskerutdanning gjør meg i stand til å tilegne meg kunnskap også innenfor andre fagfelt. Jeg har i det siste jobbet med pastoralteologi, politisk teologi og litt liturgikk.

9. Hvordan vil du være samlende og ivareta mangfoldet i bispedømmet?

Som 17-åring sang jeg høyløst med i allsangen under «Glad to be gay» på Tom Robinson-konsert. Etter min omvendelse til en mer eksplisitt kristen tro var kirkens diskriminering av homofile en av de store overraskelsene. Jeg er dypt overbevist om at mangfold er en styrke i et fellesskap. Som biskop tror jeg det handler like mye om å skape trygge rom – og å lytte – som å proklamere en enhet som for mange ikke oppleves som reell. Mangfoldet i identiteter, meninger og avgjørende livsvalg er stor. Mange har forestillinger om at kirken ikke kan romme dem. Ved å lytte og forstå kan vi veilede mennesker til en kristen selvforståelse som omfavner det de er. Nattverdfeiringen er det sanneste uttrykket for denne enheten i mangfold.

10. Hva motiverer deg til å gå inn i tjenesten som biskop?

Å bidra til at evangeliet og kirkens fellesskap oppleves som trygt, meningsgivende og relevant. Med min kompetanse, erfaring og personlighet tror jeg at jeg kan være en god biskop. Det ville vært et stort ansvar og en ære å tre inn i rekken fra Schjelderup til Køhn og Fiske, både for å hegne om denne arven og for å fornye den i møte med levende spørsmål i vår egen tid. Jeg er veldig motivert for det.

11. Hamar bispedømme er kjent som et typisk folkekirkebispedømme, med visjonen «Hellige rom for alminnelige liv». Hvilke tanker gjør du deg om visjonen og folkekirkebegrepet?

Jeg har fascinert sittet for Sevat Lappegards kateter og latt meg overøse av sunn og god folkekirketeologi. Samtidig, og allerede den gang, har jeg nyansert denne teologien ved å understreke at en kjerne av engasjerte kirkefolk ikke undergraver den brede folkekirken men er en forutsetning for at den kan videreføres. Som folkekirke trenger vi mennesker og miljøer som er glad i kirken sin, men også i det som skjer inne i de hellige rommene. Min andre inngang til folkekirken er at jeg har vokst opp i den. Som barn kjente jeg bare den kirken som døpte, konfirmerte, giftet, gravla og hadde gudstjeneste på julaften. Jeg skjønte også at Kjære Gud, jeg har det godt, som vi sang hver kveld, hadde noe med kirke og kristen tro å gjøre. Det var en trygg og god ramme for et barns tilværelse. I dag forvitrer også denne folkekirketilhørigheten. Jeg ønsker å bidra til at den bevares og revitaliseres. For kirken trenger folk og folk trenger kirken.